

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

De obligatione tollendi impedimentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

quatuor horis recitandi divinum officium:at illis transactis,non remanet obligatio præteriti diei, sed supervenit obligatio diei præsentis. Atque ex hac probabili sententia, sequitur eum, qui ob aliquod legitimum impedimentum, toto uno anno, v. g. propter inopiam Confessarij, non est confessus, non obligari in anno sequenti nisi ad unam confessionem intra ipsius anni latitudinem persolendam.

Causæ excusantes ab annua Confessione.

29. Illud nunc superest breviter addere, an aliquando ab ejusmodi annua confessione Fideles excusentur.

Dico cum Coninch. *de pœnit. disp. 5. n. 73.* excusari: & primò quidem eos, qui physice non possunt: ut qui carent Confessario, &c. Secundò eos, qui prudenter timent revelationem sigilli, aut ne ipse confitens incurrat in grave odium ipsius Confessarij. Tertiò eos, qui confiteri non possunt sine notabili incommodo vitæ, fortunarum, &c. Nam. ut *toties dictum est*, præcepta positiva non obligant cum tanto rigore. Incommoda, quæ oriuntur præcisè ex ipsa confessione, ut magna erubescencia, vel timor quòd teneatur quis à Confessario pro peccatore, non excusat: quia secus magni peccatores non tenerentur confiteri. Magnam erubescenciam excusare subditum ad confitendum reservata apud Superiorem docent Navarrus, & Sylvester apud Ludovicum à Cruce *de Bulla Crac. disp. 1. cap. 3. dub. 3. n. 11.* adde Henriquez *lib. 3. de pœnit. cap. 19. num. 9.* sed non placent: quia sic enervaretur vis reservationis. Quod si subditus per pium Confessarium petiit à Superiore, & non obtinuit licentiam alteri confitendi: diximus *cap. 1. n. 18. in fine n. 28.* quid habeat remedium.

30. Hinc sequitur, si non possum adire, vel vocare Confessarium, nisi conficiendo longum, ac laboriosum iter me excusari. Quale autem tale sit, ex diversis circumstantiis temporis, personarum, & similium, iudicio prudentis, est expendendum. Vnde quæ dixi *supra c. 1. §. 6. num. 19.*

31. Quod diximus de confessione, ut semel hic dicam, de Communione Paschali dictum esto: par enim est ratio.

32. Illud benè advertit Coninch *de pœnit. disp. 5. n. 74.* facilius Fideles excusari ab hac annua confessione, quæ tandem est ex Ecclesiastico præcepto, quam à confessione faciendâ, urgente mortis periculo, quæ est ex præcepto divino: tunc enim urgentior excusationis causa, ut per se patet, exposcitur.

33. Qui autem fecit confessionem invalidam, sive ex defectu doloris, sive ex defectu integritatis confessionis, sive ex defectu absolutionis, &c. non excusatur: sed debet denuo, antequam annus evolet, validè confiteri. Sic Suarez *de pœnit. disp. 36. sect. 7. n. 3.* Coninch. *de Sacram. disp. 5. dub. 9.* Layman. *lib. 5. tract. 6. cap. 5. num. 11.* & alij communiter. Ratio est, quia non fecit quod præceptum fuit: fuit autem præcepta confessio sacramentalis, quæ si est invalida, confessio non est. Nihil denuò confiteatur, subiacebit pœnis non constitutis impositis. Sic Fagundez *præcept. Eccles. lib. 1. cap. 4. n. 12.* contra Henriquez *lib. 5. cap. 4. §. 1.*

34. Neque obstat quod ex communi doctrina, qui peccato mortali, vel etiam excommunicatus, excommunicatus, &c. *præcept. Eccl. lib. 1. cap. 6. num. 5.* communicat in Paschate, satisfaciit præcepto, nec subiacerit pœnis contra non communicantes infligendis: non obstat, inquam, quia hic verè suscipitur Sacramentum, licet illicitè, atque adeo fit quod præceptum est: ibi non item.

35. Verum opposita opinio, quod nimirum satisfiat præcepto per invalidam confessionem, esse probabilè merito putant nonnulli. Ita Fagund. *præcept. Eccl. 2. lib. 1. cap. 4.* citans Gabrielem, Sylvestrum, Victoriam, Alensem, Sà, Canum, Ledesnam, Paludanum. Ratio est, quia Ecclesia solum externum confessionis actum præcipere potest, seu certè præcipit, & remissio peccatorum est finis præcepti, non tamen cadit sub præcepto.

Denique quando quis ad aliquod breve tempus satur, dicam *n. 5. §. fine*: ut item an sit obligatus niendi, dicam *n. 37. & 38.* denique quando est tollendi impedimenta, ut possit quis confiteri, *num. 40.*

§. I V. Suscipiens reverenter, ad manum Eucharistia Sacramentum.

Ybi de obligatione præveniendi, & impedimenti.

De loco Communionis, de tempore, deque ministerio præferim Religiosi.

36. **I**N Pascha, hoc est, ut jam consuetudo est, explicuit, à die Dominica Palmarum, &c. usque ad diem Dominicam in Albis. Cum autem præceptum sit additum temporis Paschali; qui communicavit, peccavit quidem graviter, sed non obligationem statim communicandi, nisi in Paschate: sicuti qui Missæ non interfuit die Dominice non obligatur audire statim die Lunæ. Ita Tol. apud Delugo *de Euch. disp. 16. sect. 14. n. 63.* Aliqui habiliter contrarium sentite non ignoramus, ut Vasquez, Fagund. apud eundem. Quod per Communionem peccaminosam satisfiat præcepto, dixi modo.

De prævidente impedimento.

37. Atqui prævidet se non posse communicare, èto Paschali tempore, obligaturne prævenire? docet Suarez, *ibid.* apud eundem Delugo. Negat *ibid.* apud eundem: quia præceptum non urget nisi in Paschate. Idem dic de eo, qui prævidet se, anno sequenti confiteri non posse: non enim obligatur hoc anno obligatione sequentis anni confiteri.

38. Ex hac probabili sententia sequitur si quis communicavit ante Pascha, & contingat forte tolli impedimentum, adhuc teneri in Paschate: quia non satisfecit præcepto. At non tenet si in die Communionis anticipavit ex intentione præparavit ex opinione Suariz (quæ certè probabilis est, quia sic jam implevit præceptum).

39. Sed quid, si quis dum est in prima hebdomada prævidet se non posse in secunda communicare: ne in prima hebdomada communionem peragat, pondere teneri, quia jam urget præceptum: ut quod si potest interesse Sacro mane diluculo, si prævidet non posse circa meridiem, manè tenetur: quia ex parte potest, ex alio præcepti obligatio adest. Idem præparat rationis dte de prævidente, se non posse confiteri in fine anni: obligatur enim si potest in initio.

De obligatione tollendi impedimenta.

40. Diximus de prævidente impedimento: dicamus consequenter de eo, qui impedimentum tollit, se, ad communicandum in Paschate, ut etiam ad intendendum intra annum, obligatur. An excommunicatus, v. g. an carcere detentus, an infirmus, & similes impediantur sub mortali propter præceptum Communionis Paschalis, & annuæ confessionis, quæret solutio nem ab excommunicatione, excarcerationem, sanitatem ut scilicet in Paschate communicare, & intra annum confiteri, licitè & expedite possint. Respondet communicatus obligatur, carcere detentus, & infirmus non obligantur. Sic Suarez, Avila, Fagund. *Mon. lam disput. 4. de leg. cap. 3. dub. 37. num. 433.* Delugo *de Euch. disp. 26. sect. 2. num. 17.* contra Hering. *lib. 1. cap. 1. num. 1.* Ratio prioris dicti est, quia præceptum Communionis, & confessionis est magni momenti: confessio, & communio maxime conferant ad animæ salutem, & ideo rigidè obligat, & consequenter obligat

removenda ea praesertim mala spiritualia, quae possunt obstatere ipsius praeccepti adimpletioni. At, cum carcer, & infirmitas spiritualia mala non sint, non tam rigide ad illa removenda praeccepta confessionis, & communionis obligabitur: ut ipsi etiam timorati conscientiae ostendantur, qui non multum solliciti sunt de tollendo carcere, vel aegritudine, ad hunc finem, ut possint confiteri, vel communicare. Enim verò naturalis, ad haec mala corporalia avertenda, sollicitudo satis, superque est. Dixi autem initio huius numeri. 40. (similes impediti) id est voluntarie impediti: nam voluntaria impedimenta, & oblatu non graviter difficilia, tolli, ut quis confiteri, & communicari possit, non controversia dignum.

41. Nam etiam disparitatem hic assignant Doctores, Suarez, Sayr, Henriquez, Coninch. apud Merollam. Cur enim non obligetur excommunicatus (ex vi praeccepti de audiendo Sacro diebus festis) ad tollendam excommunicationem, ut ipsi liceat audire Sacramentum, obligatur verò modo dicto, ut confiteatur, & communice? Disparitas autem est, quia confessio, & communicatio sunt majoris momenti ad salutem, quam auditio Sacri: & ideo illorum praecceptum rigide, huius autem, non tam rigide obligat Fideles ad tollenda oblatia impedimenta.

Vbi communicandum in Paschate.

42. Quibus autem, & in quo loco accipienda sit haec Eucharistia, Paschatis tempore, nunc est dicendum. Id quod, ut melius intelligatur, advertendum est cum Delugo *disp. de Eucharist. 2.8. sect. 2. num. 36.* ad licite ministrandum hoc Sacramentum requiri jurisdictionem: patere enim oves pertinet ad pastorem proprium vel eandem ad ejus delegatum: quales, saltem extra Pascha, nunc in suis Ecclesiis sunt Religiosi mendicantes, ex privilegiis: Dico (nunc ex privilegiis) nam ceterum in Clement. I. de privileg. excommunicantur Religiosi ministrantes Eucharistiam sine Parochi licentia. Praeterea dico (saltem extra Pascha, & in suis Ecclesiis) nam, pro Paschate, dicam n. 4.8. item n. 51. & an extra suas Ecclesias, dicam *disso. n. 51.*

43. Sufficit tamen, ejusdem pastoris, seu Parochi consensus interpretativus seu praesumptus. Quis autem veniat nomine pastoris, seu Parochi, explicabitur §. sequenti num. 51. Neque dicas si requiritur jurisdictionis, ergo requiritur consensus expressus, ut accidit in Sacramento Pœnitentiae. Ne id dicas, inquam: nam absolutio in Sacramento Pœnitentiae, est actio iudicis, quae requirit validitatem sententiae potentes condonare, quam potentiam, seu auctoritatem non habet inferior, nisi illi actui a superiore committatur. Ad administrandam Eucharistiam, id non requiritur: quia semper valide Eucharistia ministrabitur.

44. Per Bullam Cruciatæ dari facultatem, ut extra Pascha à quocunque sacerdote possit sumi Eucharistia, docet Valquez *de Euch. disp. 219. cap. 5. n. 37.* Negat Suarez *de Euch. disp. 72. sect. 2.* utrumque probabile.

45. Hoc posito hic propria est difficultas pro tempore Paschali: nam pro hoc tempore videntur esse magis juris Parochi ad dandam hanc facultatem, ut extra suam Parochiam Fideles communicent: quia tunc volunt recognoscere suas oves, unde non facile tunc praesumitur eorum voluntas, sicuti praesumitur intra annum quando satis est, si prudenter iudicetur, quod si sciret, ratum Parochus haberet. Quo ad hoc igitur,

46. Certum est primo Vagos, & Peregrinos advenas posse obilibet huic praeccepto satisfacere. Colligitur ex Sanchez *lib. 3. de matrim. disp. 23. num. 17.* ibi *Secundò probatur.* Ratio est, quia saltem adest tacita sui Parochi, vel Papæ licentia. Idem dic cum Peyr. *tit. 1. Const. 1. lalij 2. num. 91.* apud Pellizz. in *Man. Reg. T. 1. tract. 8. cap. 3. sect. 3. quest. 3.* favetque Fagnon, *prac. Eccl. 3. lib. 1. cap. 1. n. 21.* de legitime impeditis, qui scilicet vel iusta laborant causa, qua ad Parochiam se conferre nequeant, vel Parochus eiusve substitutus absens est, quia in ejus-

modi eventibus praesumitur à Parochio facta concessio. Idem censeo si Parochus vel exequi per negligentiam suam recusatur munus, vel licentiam alibi communicandi per malitiam, denegat, praesumitur enim tunc aibi communicandi facultatem à summo Pontifice fuisse concessam.

47. Certum est secundo in Cathedrali posse omnes etiam de Diocesi: effectum, de Officio Archiepiscopi. Bonac *de Euch. 7. disp. p. 1. num. 11.* quia in Cathedrali adest Episcopus totius Diocesis Pastor.

48. Certum sit tertio praedictos Religiosos, etiam in ipso die Resurrectionis posse ministrare in suis Ecclesiis Eucharistiam iis, qui vel antea satisfecerunt, vel postea satisficient in Parochia. Sic Suarez *dicta disp. 72. sect. 12.* Delugo *disp. de Euch. 18. sect. 2. num. 50.* Ratio est, quia illa exceptio, (extra Diem Pascha) probabiliter intelligi potest formaliter, pro communione faciendâ ex praeccepto, tempore Paschali. Illud etiam certum videtur cum Portella in *duo. Reg. V. Sacram. administratio, Pellizzatio tit. 1. Man. Reg. tract. 8. cap. 8. sect. 3. quest. 3.* Regulares ex suis privilegiis posse etiam ob satisfactionem praeccepti, Eucharistiam suis famulis secularibus in Monasterio degentibus ministrare. Id quod Portella *ibidem* ad famulos coniugatos dormientes noctu extra Monasterium extendit. Ratio est, quia Leo X. apud eodem, concessit Minimos, atque ideo participantes in privilegiis, posse in suis domibus, & Ecclesiis communicare famulos suos in habitu seculari servientes, etiam Paschalis tempore, etiam in mortis articulo, immo & dare istud Sacramentum extremae unctionis.

Adverte illud, etiam Paschalis tempore, coniunctum cum illo etiam in mortis articulo, mihi iudicium facere non de vulgari Communione quacunque, sed de ea, quae ex obligatione exhibenda est, summum Pontificem indulsisse privilegium.

Adverte insuper Patribus Societatis Jesu huiusmodi indultum in hunc modum restringi in *Compend. Privileg. Societ. Jesu V. Familiares, §. 2.* Hac facultas conceditur Superioribus, & quibus ipsi communicaverint.

49. Certum sit quarto etiam pro hoc tempore, seu pro hac vice satisfaciendi praeccepto, satis esse praesumptum consensum Parochi. Solum advertendum erit, ut modo diximus, hic difficultus, alio tempore facilius esse praesumendum.

50. Unum igitur, aut alterum remanet incertum: an semper peccet mortaliter, qui, sine rationabili causa, sed sine contemptu, vel scandalo, solum propter suam commoditatem, vel in Paschate communicare alibi, quam in Parochia: & an peccet Sacerdos, si tunc scienter ministret huic Eucharistiam.

Puto quod Fideles, qui paratus est suum Parochum recognoscere, & forte, in anno pluries recognovit communicando in sua Parochia, non irrogat injuriam gravem Parochio, semel, aut iterum, in sua vita, se subtrahendo in hoc ab ejus iurisdictione: atque adeo non peccat mortaliter, si semel, aut iterum in vita modo dicto, in aliena Ecclesia, communicat in Paschate.

Idem puto, si sacerdos secularis (nam de Religiosis mox à num. 51.) unum aut alterum, seu paucos tales communicet. Dico, paucos, si enim multos communicaret irrogaret gravem Parochio injuriam, perturbaretque graviter ordinem parochiarum. Ratio huius doctrinae est, quia recte rationi non apparet haec gravis materia. Pascitur enim ovis, sed una, vel altera vice quasi in alieno campo ab alieno pastore. Non igitur delinquitur contra substantiam praeccepti, sed contra accidentia, & id tam raro: ut multum invitatus rationabiliter, non debeat esse pastor. Scio quod Suarez *de Eucharist. disp. 72. sect. 2. §. hinc sequitur*, docet: esse mortale ministrare hoc Sacramentum sine debita iurisdictione, & hanc obligationem esse mutuam ministrantis, & sumentis: sed ipse notanter addit, esse mortale, ex genere suo. Sicut igitur furari v. g. alienam rem est mortale, ex genere suo, tamen datur levitas materiae